

[Justitsministeren.]

med forslaget ønskede at skabe ro om efterretningstjenesternes arbejde, og jeg har hermed naturligvis hentydet til de sager, som i de sidste par år har været fremme i forbindelse med efterretningstjenesterne. I ingen af disse tilfælde har der imidlertid været tale om forhold, som Wambergudvalget har kunnet beskæftige sig med. Dette udvalg har ifølge sit kommissorium til opgave at føre tilsyn med politiets efterretningstjenestenes registrering og videregivelse af oplysninger, ligesom udvalget holdes underrettet om de til enhver tid fulgte retningstjenestenes registrering. Politiets efterretningstjenestenes efterforskningssager kan Wambergudvalget derimod ikke beskæftige sig med.

Det politiske udvalg, som nu foreslås nedsat, vil som allerede nævnt kunne beskæftige sig med ethvert forhold vedrørende både forsvarrets efterretningstjeneste og politiets efterretningstjeneste, og det er mit tro og mit håb, at politisk valgte udvalgsmedlemmer repræsenterende de forskellige betydende politiske opfattelser og med en meget vid kompetence lettere vil kunne skabe tillid i befolkningen til, at efterretningstjenesternes arbejde udføres på en måde, som alle ansvarsbevidste mennesker i dette land kan acceptere.

Når jeg så skal beskæftige mig med, hvad de enkelte ordførere har sagt, vil jeg gerne til hr. Orla Møller sige tak for tilslutningen. Jeg er enig med ham om, at det ville være ønskeligt, om der opnås bred tilslutning i folketinget til gennemførelsen af dette forslag.

Jeg må beklage, om de taler, der er holdt af ordførerne for venstre og de konservative, skal opfattes efter deres pålydende som en så bastant afstandtagen, at der end ikke er grundlag for forhandling. Hvis det er tiltældet, synes jeg, jeg har lov til at sige, at det er en uklog holdning. Man bør aldrig låse sig fast til et standpunkt, så man ikke har en mulighed for at bevæge sig. Det gælder vist under enhver kamp, også den politiske.

Hr. Knud Østergaard kom med en bemærkning om, at fremsættelsen er kort — hvilket jeg opfattede som en kompliment — og uden begejstring. Hvoraf han læser det sidste, har jeg lidt svært ved at forstå, men det kan han måske nærmere forklare. Jeg

kunne måske oversætte det til, at den er saglig, og så ville jeg være tilfreds.

Der foreligger ikke hermed, som hr. Knud Østergaard antydede, noget brud på socialdemokratiets løfte om, at vi ville medvirke til, som jo for øvrigt alle de nuværende partier i folketinget har skrevet under på, at vi har efterretningstjenesterne. Jeg forstod, at til trods for hr. Gert Petersens særudtalelse i betænkningen har der også fra hans partis side været tilslutning til, at vi har efterretningstjenesterne, og at de bør opretholdes. Jeg forstår meget vel, at hr. Gert Petersen nu må pointere, at han hermed hverken giver tilslutning til NATO eller til, at vi skal have et forsvarsvæsen i Danmark, for jeg ved godt, at det er hr. Gert Petersens partis standpunkt, at vi bør afruste. Men jeg er tilfreds med, at både han og andre er af den opfattelse, at vi skal have efterretningstjenester. Vi ønsker blot med dette kontroludvalg at skabe en mulighed for, at befolkningen kan nære tillid til, at vi har et udvalg, som ser efter — for nu igen at bruge hr. Gert Petersens udtryk — at befolkningens grundlovssikrede rettigheder ikke trædes for nær.

Hr. Knud Østergaard spurgte mig, om vi nøje har overvejet de forfatningsmæssige konsekvenser af forslaget. Ja, det har vi naturligvis. De forslag, vi fremsætter, er altid nøje overvejet, og dette danner naturligvis ingen undtagelse.

Jeg må erkende, at jeg har meget svært ved at forstå, hvad der var konklusionen af hr. Svend Haugaards interessante betragtninger. (*Munterhed*). Jeg forstår, at der er andre, der også har svært ved det. Jeg ved ikke rigtig, hvad det var, der gjorde, at de radikales sympati muligvis ville reduceres til nul. Skulle det være sådan, at hvis man ikke fik alt at vide, ville sympatien reduceres til nul? Så må jeg sige, at ifølge forslaget kan man ikke give tilsagn om at give oplysninger om alt, og det tror jeg end ikke SF vil forlange at der skal være sikkerhed for, for der kan jo foreligge situationer, hvor det vil være aldeles uforvarligt at give oplysninger, hvor det hele beror på ministerens ansvar. Men jeg går ud fra, at hr. Svend Haugaard betragter det som en selvfølgelighed, at den undtagelse må være der, og så er der da håb om, at sympatien kommer noget højere op end til nulpunktet.